

ja waht! tulge ruttu!" — Rebbane watis ümber ja ütles: „Meie olleme nende meestega asja läbbi rákinud, et enne kül furja nõuandjate läbbi wihamehhed ollime ja nüüd on agga meie wahhel veel leppitust tarvis!" Waht ja Krants tussid ka seäna; agga rebbane nende müddinat kuuldes olli jubba läinud. Kuk ei uskunud enne mahha tulla, funni rebbane hopis kaugelä ärra olli läinud; sest ta olli wannemate wannemate käest kuulnud, et reinowadderisi ial ei pea uskuma, ja et temma omma werrehimmu nisamma wähhe mahha jättab, kui jodik omma wina jomist.

Kuk olli palju targem seal,
Kui innimene wahhest teal,
Kes aevaliko kassjo eest
Kodik ärraannab süddamest,
Kui Reinowadder hännaga
Saab liiva silmi piiluda! —
Kuk kange járgi mõtleja,
Ei wötnud Reinu uskuda,
Kes omma libbe kelega

Seal tahtis kükke surmada,
Waid húdis: „Tulge Krants ja Waht!"
Siis olli otsas Reinu maht
Ja panni kohhe plaggama,
Låks metsa, heitis maggama! —
Kuk kitis naeste, laste ees:
„Kül tännan käis üks kawval mees,
„Kes sõa-rahhu kulutas,
„Mind üllalt mahha melitas.
„Mis teggu on meil teistega,
„Waid agga perrenaesega,
„Kes meile tangu, odre toob,
„Ja kaelad leikab, seina poob,
„Se olgu üksi teada teil,
„Muud rahhu posse tarvis meil!"

Sutto ja tünd.

„Armas sõbber! siin pudub igga naela pealt nelli loodi," ütles üks kaupmees, kes ühhe tuttava tallupoea käest wöid ostis. — „Siis